

вече уморени, и че не знахтъ вече нѣкожъ мжкж за нежъ, и ся удивлявахъ какъ тя можеше още да живѣе, защото тѣло-то и бѣше съвършено раскжсано и ранено. Нъ Господь ѡ подкрѣпи мжжественно за да постоянствува въ исповѣдваніе-то си: «Азъ съмъ христіанка, и зло-то кое-то ся казува за христіаны-тѣ, е одумваніе.» — Сжщо варварски мжчихъ и Діакона *Санктусъ*, нъ той подкрѣпенъ отъ Христа всякогажъ казваше: «Азъ съмъ христіанинъ.» Огорчени за това, мжчителитѣ, закрѣпихъ желѣзны плочи кѣмто най-чувствителны-тѣ чясти на тѣло-то му и послѣ гы разжегохъ. Нъ ако и тѣло-то му станжло една голѣма рана и съвършено ся искриви, тѣй щото не приличяше вече на человекъ, той постоянствуваше върху исповѣдваніе-то си. Слѣдъ нѣколко дны, кога-то тѣло-то му станж пълно съ надуты и възпалены раны, кои-то не допушавахъ даже най-малко-то допипваніе, мжчихъ го пакъ; нъ и това не можеше да го принуди да ся отрече отъ Христа, напротивъ това второ-то мжченіе върнж му пакъ естественнѣ-тѣ видѣ. За погубваніе-то на мжченици-тѣ опрѣдѣлихъ едно народно тѣржествуваніе. *Санктусъ* и *Матурусъ*, единъ прѣди малко врѣме покръстенъ, бѣхъ бити, и слѣдъ това привързаны на единъ желѣзень разжеженъ столъ, кой-то опече тѣла-та имъ, кои-то най-сѣтнѣ бѣхъ хвърлени прѣдъ дивы звѣрове. Тѣ постоянствухъ въ исповѣдваніе-то си, и понеже дивы-тѣ звѣрове само деряхъ тѣла-та имъ,